

Demény Péter

A HARMINCADIK DECEMBERRE

Szabadság zsíros szíjára akadtunk egytől egyig –
így lettünk rabok.

Halottaink már nem szólítanak többé,
nem üdvözlnek,
fölöslegesnek érzik életük.

Barrabást kiáltottunk mind,
bár mindannyian Jézust akartunk kiáltani,
és Pilátus röhögve mondta:
te látod.

Azt hittem, megváltozik az életem,
új kezdődik, abban leszek igazán fiatal,
és lassan beleőszültem a szabadságba,
magához színezett a golyóvilág.

Most már csak arra vigyázok,
ne reménykedjem semmiben igazán,
csak úgy nyolctól tízig,
akkor előveszem az uzsonnámat,
sok hagymát vágok belé,
hogy a szabadság messzire kerüljön el,
ha netán odajönne hozzám.

Ne keress fel engem,
majd én is félrenézek,
ha esetleg mégis találkozánk valahol,
nem hozlak szégyenbe, ne félj.

Már csak a szerelemben hiszek,
elég nekem az az egy,
próbálok méltó lenni hozzá.

Bocsásson meg, fiatalember,
de hát felnőttem,
az osztálytársaim is öregek már,
egy lassú városban élek,
jobb, ha nem látogat engem,
elbaldogulok én valahogy.

Van egy tér, olykor kijárok oda,
golyók sűrűsödnek, vezényszavak pattognak,
emberek esnek össze holtan,
de én csak a királyt nézem:
sejtem már, miért néz el
mindenki feje fölött.